

ՄԵՏԱՔՍ ՄԱՆՈՂԻՆ ԵՐԳԸ

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Ան կը հիւսէ ապըրշումին թելերը ձիւն
Ու մատներէն կ'անցնի անվերջ լոյսը լուսնին .
Ի՞նչ մեհաւոր գաղտնիքի մէջ հին բերկրութիւն
Մեհաւոր ի՞նչ ըսպասումի բո՛ց երկնային :

×

Ան կը հիւսէ խօ՛ւ շարժումով իր սրտին շուրջ
Բանտի ըստուեր եւ լըռութեան ֆողը ծաւի
Եւ ինչ որ կայ իբրեւ ըզձանք, իբրեւ անուրջ
Եւ ինչ որ միշտ հոգիին մէջ կը յայտնուի ,

×

Եւ ինչ որ կայ իբրեւ տրտում ու փաղցրաւտ ,
Շողը նրագին որ յուշերու է ջինջ ազբիր ,
Լոյսին ծնծղան տեքեններու սօսափին հետ ,
Ու խենթ հովին աստեղահեւ շրթները բիր ,

×

Եւ ինչ որ կայ ջուրին , փարին մէջ պահպանակ
Եւ ինչ որ կայ սրտին աշխարհը բընակող ,
Անոր մըռայլ գաղտնիքին մէջ լուսապարփակ
Ծաւալ կ'առնէ ու կը ժպտի խորհրդաւֆող :

×

Տունին խորունկ մըմունջներէն կ'երթան հեռու
Անըրջաբաղձ թելերը խօ՛ւ իր շարժումին
Ու կը նետեն կըրակին մէջ արեւներու
Ամէն ըզձանք , ամէն ծաղիկ , ամէն մարմին :

Ի՞նչ կը հիւսէ – ֆօ՞ղ որուն տակ պիտի պահուի
Ծով աչքերու գեղեցկութիւնը սիրտիս :

Խ Մ Բ Ե Ր Գ

Բանտի ըստուեր ու լըռութեան ֆողը ծաւի ,
Պատանք մը ցուրտ իր մահաբոյր սրտին
համար :

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Որովհետեւ ա՛լ չի հնչեր ծառին վըրայ
Լոյսին ծնծղան

Խ Մ Բ Ե Ր Գ

Եւ աղբիւրին շունչն է մարած :

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Որովհետեւ գորշ մոխիրն է ծածկեր հիմա
Քարը կրակին մատներուն տակը յղկւած :

Խ Մ Բ Ե Ր Գ

Քարը հազա՛ր նայուած ֆներու մութ աղամանդ ,
Հագարաբի՛ւր յիշատակի ջինջ յարութիւն :

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Անոր առջեւ գըտայ սիրտեր հայրենաւանդ
Ու մեհաւոր գաղտնիքի մէջ հի՛ն բերկրութիւն :

Անոր առջեւ ինչպէս տըղայ մը ծովափին
Ուր խեցիներ կը հաւաքէ . սրտի խոցե՛ր ,
Ուր հոգիի ցոլքեր գըտայ . անոնց ոսկին
Ու խնկաբոյր լոյսը նրագին որ կ'առկայծէր .

Դըտայ հրաշքո՛վը մանկութեան երազը որբ ,
Անոր ձեռքէն աստղերուն սիրտը խըլեցի :
Շուրջըս գարունը ծաղկեցաւ լուսե՛ղ ու բարբ ,
Ու նոր աստուած մ'իւր մատանին տըւաւ ինծի ,

Ու սորվեցա՛յ հիւսել ինչ որ քա՛նտ է անհուն :

Խ Մ Բ Ե Ր Գ

Դուն սորվեցա՛ր բանտը հիւսել ֆու հոգիիդ ,
Եւ ինչ որ կար իբրեւ կշռոյթ եղաւ թրթռուն
Իբրեւ մըմունջ , աղօր ֆի պէս եղաւ վընիտ ,

Դուն սորվեցա՛ր հիւսել պատանքն ու
խանձարուր :

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Շղթայեցի՛ տիեզերքին ձեռքը ձեռքիս
Ու բարձրացայ նրազի պէս մեհեմալուր
Ու բարձրացաւ՝ լրոտութեան պէս հնչող հոգիս :

Հիմա քարին, հիմա լոյսին եւ մութ ջուրին
Զիս կը տանի մետաքսին քելը, կապուեցա՛յ
Ծաղիկներուն որ աստղերէն առաջ կ'այլլին .
Ո՛վ բացաւ սիրտն իմ երազիս իբրեւ ընծայ :

Բնակեցա՞յ ես ապարանքի մը գաղտնիքով
Այս տունին մէջ ուր մանկութիւնը կ'աղօթէ .
Ո՛վ կը վառէ իրիկուան նրազն իր սեմին քով :

Խ Մ Բ Ե Ր Գ

Դուն կը վառես ու չես գիտեր որ կը դիտէ
Դուն հեռուէ՛ն կուգաս, հեռո՛ւ արեւներէն .
Մագերուդ մէջ կ'իյնայ լուսե՛ղ անոնց ոսկին .
Ալիքի պէս քաւ մրմունջներ քեզ կ'օրօրեն :

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Ես կը դառնամ շուրջն երազի մը խօլաքեւ .
Ինչ որ արդէն հիւսեցի մութ ու գեղեցիկ .
Նոր տենչանքով պիտի փակեմ այսուհետեւ .
Ան չէ աստուած որ չունի սիրտ մը քափանցիկ :

Խ Մ Բ Ե Ր Գ

Սիրտը ջուրին, սիրտը լոյսին, սիրտը քարին .
Սիրտը որ կայ անլրսելի մրմունջին մէջ .
Սիրտը կրակէ աղբիւրներուն որ կը վառին :

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Ես գրտայ ծիրն համապարփակ եւ լուսառէշ .
Գրտայ երգին ձայնը սրտին բարախումէն
Ու լեռներուն ծոցը բացուող գարնանազայր
Ու եղնիկներ որ ձիւնին լացը կը խլմեն
Ու ծաղիկներ աչքերու պէս բիրաւհազար .
Եւ անոնցմով հիւսեցի բանտը հոգիիս
Եւ անոնցմով ես բարձրացա՛յ արշալոյսին .
Խորունկ երկիրն իր հըրաշքին տղան ըրաւ զիս :

Խ Մ Բ Ե Ր Գ

Բայց դուն որք ես, ո՛վ բանաստեղծ ու կը մսին
Զեռքերը ձոյլ որ աղօթքի կ'ըլլան սափոր .
Զեռքերը քի՛նջ որ էին յոյս եւ ապաւէն .

Զեռքերը լո՛յս որ միացան մութին երբոր
Անջատուեցա՛ւ սէրը սրտին խորհուրդներէն :

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Զեռքերը քինջ որ էին յոյս եւ ապաւէն
Ի՛նչ աստղերու չարութիւնով շղթայուեցան
Եւ ի՛նչ վարդեր անոնց մատները կ'արիւնեն
Մարմարին մէջ աղբիւրներու բիրեղանայն :

Զեռքերը լոյս որ մոխրի մաքրութիւնով
Կը սեւեռին ըստուերներու լուռ պաշտումին .
Զեռքերը ձոյլ որ աղօթքին սիրտն եմ գիւնով .
Ի՛նչպէս յիշել որ հոգին սուրբ գաղտնիքն էին :

Անոնք դարձեալ կեանքին խորհուրդը կը բանան
Եւ անոնցմով երկրին ծոցէն կուգան հունձներ
Ու կը հնչէ մետաղը քինջ լուսանրման .
Հանգածուխին երգը պայքող ու մահաբեր ,

Ու կռակին 'ւ աղկիւնին, ապառաժին
Անոնք դարձեալ կ'ընեն երգումը սիրաւէտ ,
Զեռքերը լոյս որ խաւարին մէջ կը շարժին :

Խ Մ Բ Ե Ր Գ

Արշալոյսի մը հեռաւոր կարօտին հետ ,
Զեռքերը խունկ որ այրեցան մահատիպար :

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Բանաստեղծի ձեռքեր էին ցայգահամբոյր ,
Սէրը յղկեց իր մատանին անոնց համար
Եւ յուզուեցան մատները քերմ ու ձիւնաքոյր
Եւ հիւսեցին մատափը նուրբ եւ հիւսեցին
Երազի ֆոյլ եւ հիւսեցին շունչի ամբոս :

Խ Մ Բ Ե Ր Գ

Եւ հիւսեցին իրենց մատները, հիւսեցին
Երկրին ամբողջ երակներուն աստեղահոս :

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Եւ հիմա երգը հասուն է աշունօրէն ,
Հշմարիտ երգն ամառին բոքր ոսկիներէն
Կ'ընդունի հոյզն ու մեղրածոր համը հոգին .
Երգը արի՛ւն, երգը աստուա՛ծ, երգը մարմին .
Որ կը ծընի ու բրնձութեան խորհուրդներուն
Կը փոխանցէ նոր գաղտնիքի մը ցոլքն անհուն :

Խ Մ Բ Ե Ր Գ

Ի՛նչ մեմաւոր ըսպասումի աստուածութիւն :

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Լուսնին լոյսէն որ նրազներուն համբոյր
կուտայ

Դեռ կը հիւսեմ ապրըշումին քելերը ձիւն .

Յայգը բացեր է լրոսութեան ֆողն արծաթեայ :

Խ Մ Բ Ե Ր Գ

Ի՛նչ մեկուսւոր անցեալի մէջ հի՛ն ցնծութիւն :

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Շուրջըս ինծի բանտ է եղեր աշխարհը լուռ

Ու կը հիւսեմ ապրըշումին քելերը ձիւն .

Սիրտըս բացուե՛ր է ազօրքին մեհեմալուր ,

Կը բարձրանամ ու մատներուս ա՛լ կը հըպին

Աստղի բոցեր ու ջրվէժներ ծիր-կաթինի .

Ա՛լ ծանրութիւն չըկայ , հոգին կը զգայ հոգին ,

Եւ երկի՛րն է որ երկիւնքին մէջ կ'արիւնի .

Ես հիւսեցի երգը որ գիւս կը միացնէ

Տիեզերքի ոսկեմըւագ աղբիւրներուն .

Ու բռնելով նամբաներուն ձեռքը ձիւնէ

Ես կը դառնամ խօ՛ղ հըրավարս ու մըտորուն :

Խ Մ Բ Ե Ր Գ

Լուսեղէն ի՛նչ վերադարձի աստուածութիւն :

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Դեռ կը հիւսեմ ամէն սրտի ու նրագի շուրջ

Մեղմիկ ըստուեր ու լրոսութեան ֆողը ծաւի

Եւ ինչ որ կայ իբրեւ ըղձամբ , իբրեւ անուրջ

Եւ ինչ որ սոսկ հոգիին մէջ կը յայտնուի .

Կը հիւսեմ ֆողը որուն տակ պիտի պահուի

Ծով աչքերու գեղեցկութիւնը սիրավառ :

ԹԱԽ ԶԱՅՆ ՄԸ ԽՄԲԵՐԳԷՆ

Բանտի ըստուեր եւ լրոսութեան ֆողը ծաւի :

Մ Ե Ն Ե Ր Գ

Պատանք մը ցուրտ իմ մահաբոյր սրտիս

համար :

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ